

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobkyne: **M. T.**, nar. X., M., proti žalovanému: **Územná vojenská správa Košice**, Komenského 39/A, 040 01 Košice, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ÚVSKE-15-21/2010-OÚ zo dňa 2.2.2010, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/5381/2010-104 zo dňa 4. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/5381/2010 – 104 zo dňa 4. novembra 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. ÚVSKE-15-21/2010-OU zo dňa 2.2.2010 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalobkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. ÚVSKE-15-21/2010-OÚ zo dňa 2.2.2010, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č.k. OÚ-43-57/2003 z 29.9.2003, ktorým tento podľa § 163 ods. 1 a 3 zákona č. 312/2011 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním.

Krajský súd zároveň rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Považoval ich za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že splnomocnenie pre vládu vykonať systemizáciu – určenie počtu štátnych zamestnancov aj mimo prerokovania schválenia zákona o štátnom rozpočte sa týkalo len ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, ale netýkalo sa služobných úradov podľa § 7 písm. b/ - j/ zákona o štátnej službe, pričom sa tu výslovne stanovilo, že v týchto služobných úradoch, medzi ktoré patrí aj Územná vojenská správa Michalovce (§ 7 písm. b/ zákona o štátnej službe) zostávajú doterajšie schválené počty zamestnancov. Vláda SR uznesením č. 851 z 10.9.2003 schválila zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest v služobných úradoch v pôsobnosti Ministerstva obrany, pričom obsah tohto uznesenia ide nad rámec zákona, pretože ustanovenie § 163 ods. 3 zákona o štátnej službe, ktorý obsahuje výnimku zo systemizácie schválenej pri prerokovaní a schválení zákona o štátnom rozpočte splnomocnil vládu len na vykonanie úprav na určenie počtu štátnozamestnaneckých miest iba v služobných úradoch podľa § 7 písm. a/ zákona o štátnej službe z čoho teda vyplýva, že vláda nebola oprávnená na základe uvedeného ustanovenia určiť počty zamestnancov pre iné služobné úrady a v dôsledku toho zrušiť v nich štátnozamestnanecké miesta. Krajský súd považoval postup žalovaného za postup v súlade so zákonom.

Podľa krajského súdu v čase vydania rozhodnutia, ktorým bol so žalobkyňou skončený štátnozamestnanecký pomer odvolaním dňa 29.9.2003 bolo už účinné uznesenie Vlády SR č. 851 zo dňa 10.9.2003, pričom zákon č. 139/2003 Z.z., ktorým bol zákon o štátnej službe doplnený okrem iného citované ustanovenie § 41a a ustanovenie § 163 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. nadobudol účinnosť skôr, konkrétne dňa 1.5.2003. Právny stav v čase rozhodovania správneho orgánu prvého stupňa bol taký, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. b/ sa v roku 2003 nepoužije, ale použije sa citované ustanovenie § 41a a v nadväznosti na toto ustanovenie bolo podľa uznesenia Vlády SR č. 851 schválené zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest služobných úradov v pôsobnosti Ministerstva obrany SR, medzi ktoré patria aj správne orgány prvého a druhého stupňa. Podľa krajského súdu ak žalobkyňa tvrdí, že v zmysle § 163 ods. 3 v znení účinnom k 31.12.2003 medzi ostatné služobné úrady tam spomenuté sú zahrnuté aj služobné úrady podľa § 7 ods. 1 písm. b/ - j/ potom neuvádza akým spôsobom k tomuto tvrdeniu dospela. V nadväznosti na to, ak potom žalobkyňa uvádza, že správny orgán, ktorý rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním je v zmysle § 7 ods. 1 písm. d/ iný orgán štátnej správy je to z hľadiska posudzovaného uvedeného stavu nepodstatné, pretože tak či tak sa jedná o služobný úrad v pôsobnosti Ministerstva obrany SR. Z citovaných ustanovení zákona č. 319/2003 Z.z. jasne vyplýva zapojenie Územných vojenských správ ako aj Vyšších vojenských správ z hľadiska ich príjmov a výdavkov na rozpočet Ministerstva obrany SR.

Na základe takto zisteného skutkového stavu a v zmysle uvedených zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán sa v rozhodnutí podrobne a v súlade so zákonom vypořiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobkyne.

O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd v zmysle § 250k ods. 1 veta prvá OSP.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobkyňa namietala, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Podľa žalobkyne zákon č. 139/2003 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2003 novelizoval článok 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, ktorý v ustanovení § 41a splnomocnil vládu na určenie limitu počtu zamestnancov a to všetkých, nielen verejných, ale aj štátnych zamestnancov, pretože uviedol odkaz na zákon o štátnej službe. Vzťahovalo sa to iba na rok 2003 a subjektmi boli ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy. Ten istý zákon súčasne v článku 2 novelizoval zákon o štátnej službe, ktorý doplnil odsek 163 o odsek 3, ktorým určil, že na účely systemizácie sa v roku 2003 za počty štátnozamestnaneckých miest považujú počty štátnych zamestnancov schválené vládou v rámci limitov počtu zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy; v ostatných služobných úradoch sa na účely systemizácie v roku 2003 za počty štátnozamestnaneckých miest považujú doterajšie schválené počty štátnych zamestnancov.

Z uvedeného vyplýva, že splnomocnenie vlády schváliť počty štátnozamestnaneckých miest bolo v zákone dané iba pre ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy. Súčasne zákon v tomto ustanovení (veta za bodkočiarkou) ustanovil, že v ostatných služobných úradoch sa na účely systemizácie v roku 2003 za počty štátnozamestnaneckých miest považujú doterajšie schválené počty štátnych zamestnancov.

Vláda SR uznesením č. 851 z 10.9.2003 schválila zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest v služobných úradoch v pôsobnosti Ministerstva obrany SR. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z uvedeného vyplýva, že vláda nad rámec vyššie citovaného ustanovenia v zákone schválila citovaným uznesením zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest v služobných úradoch v pôsobnosti Ministerstva obrany. V nadväznosti na uvedené vláda nebola oprávnená znížiť počty štátnozamestnaneckých miest pre tieto služobné úrady.

Podľa žalobkyne Územné vojenské správy podľa § 15 ods. 2 zákona č. 319/2002 Z.z. sú samostatné právne subjekty. Vo vlastnom mene môžu nadobúdať práva a povinnosti a zaväzovať sa. Patrí im aj postavenie služobných úradov na vykonávanie práv a povinností podľa § 7 ods. 1 písm. d/ zrušeného zákonom č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe.

Na základe uvedeného žalobkyňa považuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru medzi ňou a Územnou vojenskou správou Michalovce za neplatné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa žalobkyňa domáha, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyni zo dňa 17.1.2011 uviedol, že z ustanovení právnych predpisov jednoznačne vyplýva právny názor, o ktorý oprel svoje rozhodnutie prvostupňový súd.

Z obsahu § 13 ods. 4 a § 15 ods. 4 zákona č. 319/2002 Z.z. o obrane Slovenskej republiky jednoznačne vyplýva, že žalovaný je prostredníctvom rozpočtu Vyššej vojenskej správy zapojený na rozpočtovú kapitolu Ministerstva obrany SR. Ak žalobkyňa tvrdí, že splnomocnenie vlády schváli zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest bolo dané iba pre ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy, tak sama preukazuje, že v rámci rozpočtovej kapitoly Ministerstva obrany SR bola Vláda SR oprávnená znížiť aj schváliť zníženie počtu zamestnancov územných vojenských správ. A naopak, ďalej žalobkyňa tvrdí, že zákon o štátnom rozpočte neupravoval systemizáciu štátnozamestnaneckých miest podriadených rozpočtovými organizáciami, potom by nič nebránilo Vláde SR znižovať počty štátnozamestnaneckých miest Územných vojenských správ. Žalovaný uviedol, že nevidí rozdiel medzi rozpočtovými organizáciami v pôsobnosti Ministerstva obrany SR a rozpočtovými organizáciami Ministerstva obrany SR, pretože aj rozpočtové organizácie podriadené Ministerstvu obrany SR sú v pôsobnosti Ministerstva obrany SR.

Ďalej žalovaný uviedol, že zákonom č. 330/2003 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa okrem iného aj zákon č. 319/2002 Z.z. o obrane Slovenskej republiky boli zrušené územné vojenské správy, ktorých územným obvodom bol okres okrem v zákone stanovených. Je nepochybné, že zrušením týchto vojenských správ sa prakticky všetci ich zamestnanci stali nadbytoční. Bez toho, aby mohli byť títo nadbytoční zamestnanci prepustení, by zrušenie územných vojenských správ nemalo žiadny význam. Pritom išlo o niekoľko stoviek zamestnancov, z ktorých len traja vedú v súčasnej dobe súdne spory. Musel byť preto vytvorený prakticky priestor na ich prepustenie – uznesením Vlády SR.

Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ustanovenia § 240c ods. 1 OSP v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle § 246c OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP v medziach relevantných dôvodov podaného odvolania vzťahujúcich sa k preskúmaného rozhodnutiu, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne je nutné vyhovieť.

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvorí administratívny spis žalovaného a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu v akom bol žalovaným súdu predložený v danej veci zistil, že žalovaný správny orgán napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie a súčasne potvrdil rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č. ÓU-43-57/2003 zo dňa 29.9.2003, ktorým podľa § 163 ods. 1 a 3 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov s poukazom na zníženie štátnozamestnaneckých miest uznesením Vlády SR č. 851/2003 z 10.9.2003 bola žalobkyňa odvolaná z funkcie odborného referenta s tým, že jej štátnozamestnanecký pomer končí dňom 29.9.2003.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa žalobu. Domáhala sa ňou zrušenia tohto rozhodnutia, nakoľko postup jej služobného úradu bol podľa jej názoru nesprávny, keďže oprávnenie vlády k takémuto aktu sa týkalo len ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, nie však jej služobného úradu a ustanovenie § 12 ods. 5 zákona splnomocňoval vládu vykonať len úpravy v systemizácii podľa zákona o štátnom rozpočte, systemizácii, ktorú schvaľuje Národná rada SR.

Žalovanému vytýkala, že dotknuté ustanovenie vykladal účelovo s tým, že tomu nasvedčuje aj skutočnosť, t.j. rozšírenie rozsahu oprávnenia vlády aj na ostatné orgány, muselo dôjsť k novelizácii a k doplneniu ustanovenia § 12 zákona.

V tom čase pasívne legitimovaný úrad pre štátnu službu, ktorý prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil a zároveň zamietol odvolanie žalobkyne, poukázal na to, že ustanovenie § 163 ods. 3 zákona v znení platnom do 31.12.2003 nevylučoval aplikáciu § 12 ods. 5 zákona a podľa tohto zákona vláda nebola viazaná žiadnou lehotou viažucou sa na nadobudnutie platnosti zákona o štátnom rozpočte. Jediným záväzným kritériom v tejto súvislosti je zákon o štátnom rozpočte na príslušný kalendárny rok. Ďalej poukázal na § 165 ods. 3 zákona, podľa ktorého v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru začatom po 31.12.2003 sa postupuje podľa úpravy platnej do 31.12.2003 a to vzhľadom na zásadné zmeny pri schvaľovaní ako aj zmenách pri systemizácii. (§ 12 ods. 9 a 10 zákona).

Najvyšší súd SR ako vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ a § 372k ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v konaní vedenom pod č. 2Sž/9/2004 a rozsudkom zo dňa 31.3.2005 napadnuté rozhodnutie zrušil.

Podľa najvyššieho súdu príslušný orgán pri aplikácii tohto ustanovenia je povinný skúmať a v rozhodnutí uviesť právne zistenie aj v otázke, či k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta došlo kompetentným orgánom a spôsobom ustanoveným všeobecne záväzným právnym predpisom. Zároveň mal správny orgán uviesť aj úvahy, ktorými bol vedený pri použití právnych predpisov. To platí zvlášť za situácie ak účastník podaným odvolaním namieta zákonnosť zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, jeho existenciu ako právne relevantného aktu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním. V takomto prípade je potrebné uviesť, prečo sú námietky účastníka považované za nesprávne, právne bezvýznamné a prečo, a to za použitia argumentácie majúcej podklad v skutkovom a právnom stave.

Žalovaný správny orgán podľa názoru súdu takto nepostupoval. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné a pri obsahu § 12 ods. 5 a § 163 ods. 3 zákona v znení platnom v rozhodnom čase aj nezrozumiteľné, trpiace logickým rozporom. Nie je možné totiž tvrdiť, že dotknuté uznesenie vlády bolo prijaté podľa § 12 ods. 5 zákona, keď toto splnomocňovalo vládu len na uskutočňovanie zmien podľa zákona o štátnom rozpočte a pritom jednoducho poukazať na ustanovenie § 163 ods. 3 zákona s tým, že toto rozširuje jej právomoc na uskutočnenie zmien v systemizácii v ucelenej podobe. Ustanovenie § 163 ods. 3 zákona je totiž len dikciou o tom čo sa považuje za počty štátnozamestnaneckých

miest, pričom rozlišuje počty štátnych zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov a s počtami v ostatných služobných úradoch. Kompetenciu vlády však vôbec nerieši.

Takto nebola podľa najvyššieho súdu zodpovedaná otázka, či uznesenie vlády má podklad v systemizácii podľa štátneho rozpočtu schváleného Národnou radou a ani to, či zrušenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade žalobkyne podliehalo právomoci vlády v zmysle § 41a zákona č. 575/2001 Z.z.

Na základe rozhodnutia najvyššieho súdu opätovne rozhodoval vo veci žalovaný (v čase rozhodovania pasívne legitimovaný Územná vojenská správa Košice), ktorý rozhodnutím číslo ÚVSKE-15-21/2010-OU zo dňa 2.2.2010 opätovne potvrdil rozhodnutie vedúceho služobného úradu Územnej vojenskej správy Michalovce č. OU-43-57/2003 z 29.9.2003.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predpokladom uplatnenia odvolania ako spôsobu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je rozhodnutie o znížení počtu do už schválenej systemizácie a rozhodnutie o nadbytočnosti. V danom prípade sa nevyžaduje akákoľvek potreba schvaľovania alebo zmeny zákona o štátnom rozpočte. Ustanovenie § 41a zákona č. 575/2001 Z.z. v znení zákona č. 139/2003 Z.z. účinného od 1.5.2003 výslovne ustanovuje, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. sa v roku 2003 nepoužije (zák. č. 575/2001). Limity počtov zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy schvaľuje na rok 2003 vláda. Teda vláda v zmysle uvedeného mala, podľa žalovaného, pre rok 2003 zákonné zmocnenie na ustanovenie limitov počtov zamestnancov nielen ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, ale aj na všetkých štátnych zamestnancov podliehajúcich režimu zákona o štátnej službe, a to bez ohľadu na prijatie a účinnosť zákona č. 330/2003 Z.z.. Zákon č. 330/2003 Z.z. nadobudol platnosť 5.8.2003 a účinnosť 1.10.2003. Uznesenie Vlády SR č. 851 z 10.9.2003 schválilo zníženie počtu štátnozamestnaneckých miest služobných úradov v pôsobnosti MO SR. Na základe uvedeného uznesenie Vlády SR č. 851 z 10.9.2003 je zákonné a vydanie v súlade so zákonmi v rámci systemizácie. Vláda SR bola oprávnená o limite počtu štátnozamestnaneckých miest v rámci systemizácie rozhodnúť a stanoviť počty. Na základe takto vzniknutej nadbytočnosti bolo vydané rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, ktorým podľa § 163 ods. 1 a 3 zákona č. 312/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov bola odvolaná dňom 29.9.2003. A dňom 29.9.2003 s ňou bol ukončený na základe

tohto úkonu štátnozamestnanecký pomer z dôvodu zníženia štátnozamestnaneckých miest na základe uznesenia vlády č. 851/2003 s poskytnutím náhrady vo výške 5 násobku funkčného platu.

Podľa § 15 zákona č. 319/2002 Z.z. sa zriadili územné vojenské správy. Územné vojenské správy sú právnické osoby. Vykonávajú v prvom stupni štátnu správu na úseku obrany štátu v rozsahu pôsobnosti stanovenej týmto zákonom vo svojich územiach. Funkciu zriaďovateľa vo vzťahu k územným vojenským správam plní ministerstvo. Územné vojenské správy sú rozpočtové organizácie. Svojimi príjmami a výdavkami sú zapojené na štátny rozpočet prostredníctvom rozpočtovej kapitoly ministerstva.

Podľa § 312/2001 Z.z. ods. 1 na účely tohto zákona služobným úradom je

- a) Ministerstvo a ostatný ústredný orgán štátnej správy
- b) Orgán alebo úrad, ktorý vykonáva štátne záležitosti
- d) Iný orgán štátnej správy ak osobitný zákon neustanovuje inak
- f) Organizačná zložka ozbrojených síl určená príslušným ministerstvom, ktorého pôsobnosti sú ozbrojené sily

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. systemizácia podľa tohto zákona je určenie počtu štátnozamestnaneckých miest v stálej štátnej službe, v dočasnej štátnej službe a v prípravnej štátnej službe v služobných úradoch v členení podľa funkcií § 16 v nadväznosti na organizačnú štruktúru služobných úradov vrátane počtu štátnozamestnaneckých miest strategického významu v stálej štátnej službe a v dočasnej štátnej službe a v rámci nich určenie štátnozamestnaneckých miest, na ktoré sa vzťahuje osobný plat.

Podľa § 39 ods. 2 písm. b/ zákona č. 575/2001 Z.z. vláda schvaľuje limity počtov zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy okrem štátnych zamestnancov.

Podľa § 41a zákona č. 139/2003 Z.z. ustanovenie § 39 ods. 2 písm. b/ sa v roku 2003 nepoužije. Limity počtov zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy vrátane štátnych zamestnancov schvaľuje na rok 2003 vláda.

Podľa § 12 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z. návrh systemizácie schvaľuje vláda pri prerokovaní návrhu zákona o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok. Systemizáciu schvaľuje Národná rada ako súčasť zákona o štátnom rozpočte. Vláda vykoná úpravy systemizácii podľa zákona o štátnom rozpočte.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že správne orgány sa záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku, ktorým sa zrušilo predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, neriadili. V opätovne vydanom rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu, ktorý znovu potvrdil rozhodnutie Územnej vojenskej správy Michalovce č. OU-43-57/2003 zo dňa 29.9.2003, ktorým bola žalobkyňa odvolaná zo štátnozamestnaneckej funkcie s poukazom na § 163 ods. 1 a 3 zákona č. 312/2001 Z.z., správny orgán neodstránil spor obsahu § 12 ods. 5 zákona č. 312/2001 Z.z. a v prvostupňovom rozhodnutí aplikovaného ustanovenia § 163 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z., na ktoré sa tento vo svojom rozhodnutí odvolal napriek tomu, že NS SR už ustálil, že § 163 ods. 3 zákona č. 312/2001 Z.z. je len dikciou o tom, čo sa považuje za počty štátnozamestnaneckých miest, pričom rozlišuje počty štátnych zamestnancov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov s počtami zamestnancov v ostatných služobných úradoch. Kompetenciu vlády však vôbec nerieši.

Odvolací správny orgán svoje nové rozhodnutie podložil tvrdením, že s poukazom na § 41a zákona č. 139/2003 Z.z. bola kompetencia vlády na rozhodnutie o systemizácii daná na limity počtov zamestnancov aj v iných orgánoch štátnej správy a nielen na ministerstvách a ostatných ústredných orgánoch štátnej správy.

S ohľadom na túto argumentáciu Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na znenie § 41a zákona č. 139/2003 Z.z., keďže v porovnaní s textom pred tým ako bolo toto

zákonné ustanovenie novelizované je jednoznačné, že novela sa dotkla iba rozšírenia pôsobnosti vlády (mimo zamestnancov) aj na určenie limitov počtov štátnych zamestnancov, avšak (a to súd zdôrazňuje), iba ministerstiev a ústredných orgánov štátnej správy. Tým sa určila kompetencia vlády na schválenie limitov počtov ako zamestnancov zamestnaných na základe pracovného pomeru vo verejnom záujme, (tak ako to bolo v pôvodnom zákonom znení) aj na štátnych zamestnancov, avšak výhradne iba ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy.

Správny orgán žiadnym spôsobom nezdôvodnil na základe akého zákonného ustanovenia a na základe akej správnej úvahy, ktorou bol vedený, dospel k záveru, že § 41a zákona č. 139/2003 Z.z. rozširuje kompetenciu vlády rozhodnúť o systemizácii štátnozamestnaneckých miest u ostatných orgánov štátnej správy, pri ktorých podľa názoru najvyššieho súdu, nebol zmenený právny režim, stanovený § 12 ods. 5 zákona 312/2001 Z.z., ktorý stanovoval kompetenciu vlády schváliť iba návrh systemizácie, avšak právo systemizáciu schváliť dal Národnej rade ako súčasť zákona o štátnom rozpočte.

Zákon č. 575/2001 Zb. v znení platnom v čase rozhodovania výslovne určuje ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy. Územná vojenská správa v tomto zákone nie je uvedená a nie je ani organizačnou zložkou Ministerstva národnej obrany, nakoľko sa zriaďuje na základe zákona č. 319/2002 Z.z. o obrane Slovenskej republiky.

Správne orgány ako aj prvostupňový súd neprihliadajúc na pre nich zaväzujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR sa nevysporiadali dostatočne s námietkou žalobkyne uvedenej v žalobe, keďže odôvodnenie neobsahuje jasnú a presvedčivú argumentáciu. Zo záverov druhostupňového správneho orgánu nie je dostatočne preskúmateľné, či uznesenie vlády má mať podklad k systemizácii na základe štátneho rozpočtu schváleného Národnou radou SR a tento nedostatok neodstránil v napadnutom rozhodnutí ani súd prvého stupňa. Ako už súd uviedol vyššie poukaz na § 41a zákona č. 139/2003 Z.z. je nedostatočný, lebo toto zákoné ustanovenie nerieši kompetenciu vlády voči „ostatným“ služobným úradom.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil tak, že zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 2 OSP, pričom úspešnej žalobkyni právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobkyňa bola oslobodená od súdneho poplatku, jej priamo žiadne ďalšie trovy nevznikli a právny zástupca žalobkyne trovy konania nevyčíslil.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

V Bratislave 21.4.2011

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková